

De werkloosheid is een sleutelkwestie in de sociale crisis die door de diepe economische crisis van het kapitalisme werd veroorzaakt. Week in week uit krijgen we een nieuw pak herstructureringen, bedrijfssluitingen en economische werkloosheid over ons heen. De cijfers zijn bekend: 74.000 banen werden geschrapt in 2009, in 2010 komen er hier nog eens 60.000 bij volgens de voorspellingen. Voorspellingen die wel eens een onderschatting kunnen blijken. In de periode van januari 2010 tot vandaag waren er volgens het ACV immers al 41.931 ontslagen... In de Europese Unie werden vorig jaar 7 miljoen banen vernietigd. Terwijl de werkende bevolking op geen enkele manier verantwoordelijk is voor de huidige situatie, betalen wij wel het gelag, zelfs meer dan eens: door de overheidsbesparingen, door de massale afdankingen, door de toename van werkloosheid en bestaansonzekerheid...

Geen enkele politiek bleek tot op heden in staat om de werkloosheid afdoende aan te pakken, en met reden: we hebben een regering die rijdt voor het patronaat, niet voor de massa van de bevolking. Haar eerste doelstelling is de patronats te helpen hun winstvoeten te herstellen, op de rug van de loontrekkenden. Ze deelde miljarden uit, maar enkel om de bankiers en speculanten te redden.

Na een eerste moment van vertwijfeling en legitimiteitsverlies werd de neoliberale politiek des te harder voortgezet. De neoliberale ideologie mag dan misschien wel even in de schuif zijn gestoken, haar concrete uitwerking treft ons des te heviger. Ontredding aan de basis, verblinding aan de top

Ondanks het feit dat in heel wat bedrijven afgelopen maanden dapper werd gestreden (bij Bridgestone, Tecteo, IAC, Carrefour, Godiva, Techspace Aero, enz.) - en er soms zelfs overwinningen werden behaald zoals bij Inbev of Baeyer- zijn het in de huidige fase van de crisis toch nog vooral fatalisme en ontredding die overheersen in de werkende klasse. Het zwaard van Damokles van de werkloosheid en de afwezigheid van een globaal en beslist antwoord van vakbondszijde wegen volop.

De vakbondsleidingen toonden geen enkele wil om de strijd uit te breiden en één te maken. De acties blijven dan ook geïsoleerd, bedrijf per bedrijf, sector per sector. Er zijn geen gezamenlijke doelstellingen, geen gezamenlijke strategie... Van een actieplan is geen sprake, buiten nu en dan een traditionele betoging door Brussel langs het welbekende parcours. Als er dan al eens gemobiliseerd wordt, zoals met de betoging op 29 januari, zeker een succes qua deelname, is het enkel om druk te zetten op de onderhandelingen met het patronaat of de regeringen. Van verdere perspectieven is meestal geen sprake. Ze dienen in de eerste plaats om de basis eens stoom te laten afblazen. Een vakbondsbasis die nochtans bereid lijkt te strijden op voorwaarde dat haar echte

perspectieven worden geboden qua eisen en actiemiddelen.

Voor de vakbondsleidingen lijken maar twee dingen echt te tellen: het kost wat kost vrijwaren van haar plaats in het sociaal overleg, en het vrijwaren van de o zo heilige "competitiviteit van de Belgische ondernemingen". Het gaat hier nochtans om een helse logica, een heuse harakiri voor de sociale verworvenheden. De concurrentie tussen de kapitalisten heeft immers ook de concurrentie tussen de werkende bevolking nodig: op de arbeidsmarkt om de kost van de arbeidskracht te drukken en de flexibiliteit te verhogen, tussen de werknemers van verschillende bedrijven en binnen eenzelfde bedrijf en tussen de arbeiders uit de verschillende landen.

Meegaan in de logica van de "competitiviteit" betekent simpelweg de sociale mobilisatie en het klassenbewustzijn vervangen door de bedrijfsgeest: "Jouw" bedrijf moet het halen, zowel tegenover de internationale concurrentie als tegenover alle andere bedrijven. In laatste instantie betekent dit het doodvonnis van een echt syndicalisme, dat moet steunen op de grenzeloze solidariteit binnen de werkende klasse, ongeacht tot welke statuut, sector of nationaliteit mensen behoren. De diepgaande crisis van een doorgeslagen kapitalisme vereist radicale antwoorden

De strategie van de vakbondsleidingen, of eerder het totaal ontbreken ervan, leidt nergens naartoe. Zelfs vanuit het oogpunt van het louter afdwingen van een reeks minimale, "redelijke" eisen.... De crisis beperkt immers serieus de marges voor het sociaal overleg. Om hun winsten opnieuw op een hoog peil te brengen, doen de patroons nauwelijks nog toegevingen. Tenzij we ze door volgehouden mobilisatie afdwingen!

Hoe kunnen we zulke beweging ondanks alle moeilijkheden van de huidige situatie voorbereiden? Om te beginnen moeten we natuurlijk de mensen overtuigen van de noodzaak ervan, door het populariseren onder de werkenden en werklozen van het idee van een gezamenlijke, collectieve mobilisatie tegen de crisis. Vervolgens komt het er op aan dit perspectief naar voor te schuiven in alle acties om hen op middenlange termijn te laten samenvloeien op basis van een sociaal en ecologisch noodplan. We hebben ook een ambitieus actieplan nodig om onze eisen af te dwingen. We moeten de grenzen doorbreken: tussen de vakbonden, bedrijven, sectoren, landen en regio's...

Het is de enige manier waarop de arbeidersbeweging haar eigen oplossingen kan afdwingen.

Doorheen onze nationale campagne wil de SAP in de eerste plaats de noodzaak van zo'n aanpak verdedigen, binnen de syndicale voorhoede, naar werknemers in actie, en onder de werkende bevolking in het algemeen. Het recht op een job garanderen door een algemeen verbod op afdankingen

We willen een aantal sociale noodmaatregelen naar voor schuiven tijdens onze campagne, rond 3 centrale assen: "Recht op werk! Een algemeen verbod op afdankingen! 500.000 kwaliteitsvolle banen creëren, het kan!". De sleutel om werk als een heus sociaal recht af te dwingen, is de eis van een algemeen verbod op afdankingen en de organisatie van een publiek fonds dat gespijsd wordt met bijdragen van het gehele patronaat. Bedoeling is om de werkgelegenheid te redden in alle bedrijven, of ze nu winstgevend zijn of niet. Deze maatregel heeft een dubbele pedagogische functie: ze perkt de almacht van de patroons om te beslissen over de toekomst van de loontrekkenden in, en duidt de kapitalistische klasse als enige verantwoordelijke voor de huidige crisis aan. Het is dan ook aan hen, en enkel aan hen, om er de gevolgen van te dragen.

Het patronaat gebruikt, en misbruikt, vandaag ook individuele ontslagen om de verplichtingen die voortvloeien uit collectieve ontslagen te omzeilen, maar ook om de druk op de werkvloer te zetten en haar disciplinaire macht te doen gelden. Voor ons is het onaanvaardbaar dat het patronaat zelf rechter, jury en advocaat kan spelen. De werkende klasse en haar organisaties moeten echte controle kunnen uitoefenen op individuele ontslagen en de verplichte wederopname in het bedrijf

kunnen afdwingen van iedereen die oneigenlijk werd buiten gezet.

Afdankingen verbieden, betekent ook de werkgelegenheid redden in geval van faillissementen. Eerder dan een bedrijf te sluiten en zo de infrastructuur en de kennis van de arbeiders te zien verdwijnen, moeten we hun professionele reconversie eisen, met behoud van loon en statuut, of de technische reconversie van het bedrijf doorheen nationalisatie onder arbeiderscontrole. 500.000 kwaliteitsvolle banen creëren

In een context van massale werkloosheid en achteruitgang van de arbeidsomstandigheden volstaat het niet om de bestaande werkgelegenheid te verdedigen. Tegenover de pogingen van de werkgevers om de werkloosheid en flexibiliteit nog uit te breiden blijft ook de eis van een algemene arbeidsduurvermindering zonder loonverlies of verhoging van het arbeidsritme, en met massale bijkomende aanwervingen volop actueel.

Wij denken dat het mogelijk is om 500.000 kwaliteitsvolle banen te creëren in de privé- en publieke sector. In de privé-sector door een veralgemeende arbeidsduurvermindering en de invoering van de 32-urenweek, met bijkomende aanwervingen en zonder loonverlies. In de publieke sector door het creëren van honderdduizenden sociaal en ecologisch nuttige jobs: in de gezondheidszorg, het onderwijs, de huisvestingsector, het openbaar vervoer,... Hiervoor moeten we het geld halen waar het zit. Hoog tijd voor een belasting op de grote fortuinen en het stopzetten van de betaling van de overheidsschuld aan dezelfde grote fortuinen!

Een algemeen verbod op afdankingen en een plan van massale jobcreatie door een veralgemeende arbeidsduurvermindering kan enkel slagen mits de werkende klasse echt controle kan uitoefenen. De oude eis van arbeiderscontrole op afdankingen en de boekhouding is essentieel om te kunnen uitmaken of een bedrijf al dan niet in moeilijkheden zit, om het patronale fonds voor het behoud van werk te kunnen controleren, om reconversie maatregelen en aanwervingen te controleren, om het verhogen van het arbeidstempo tegen te houden, enz.

Deze maatregelen afdwingen, is geen utopische gedachte, maar een kwestie van het opbouwen van krachtsverhoudingen! De Belgische vakbonden, met meer dan 2 miljoen leden bij de sterksten in Europa, hebben hier een cruciale verantwoordelijkheid.

Bestel het actiemateriaal!

In het kader van onze nationale campagne "Recht op werk!" brengt de SAP een gans pak actiemateriaal uit. Naast een reeks pamfletten waarmee we het idee van een verbod op afdankingen en de creatie van 500.000 sociaal en ecologisch nuttige jobs willen bekend maken, brengen we ook een brochure uit over de crisis van het kapitalisme en ons antikapitalistisch noodplan.

De pamfletten, affiches en stickers voor een verbod op afdankingen kan je nu al bestellen. Gratis nog wel! Wil je het actiemateriaal helpen verspreiden? Wil je actief meewerken? Geef een seintje: Stuur een mailtje naar info@sap-rood.be of bel naar 0496/20 76 37 (na 17u).

Laat best weten hoeveel exemplaren je wil.

Recht op werk! Een nationale campagne van de SAP

Contributed by Ataulfo Riera

donderdag, 29 april 2010 - Last Updated vrijdag, 30 april 2010

